

KAPITOLA 2

Cukal v akci

Pondělí 23. září

16:30

Nedávno mi rodiče udělali nabídku, kterou jsem nemohl odmítnout. Všechno vám popovprávím.

Na předchozí škole jsem nevycházel dobře s ředitelem a většinou učitelů – i když jsem tam měl super kámoše. Takže mi rodiče navrhli, ať zkusím přestoupit na jinou školu, pokud teda chci. A já chtěl.

Mezi školami jsem měl menší pauzu, v té době mě vzdělával soukromý učitel. Jmenoval se Tod. Byl to he-rec, který si zrovna dával od hraní trochu pohov. Měl jsem ho fakt rád. Jenže teď jsem už dva týdny v nové škole a nevycházím s ředitelem a většinou učitelů a zatím jsem si nenašel jediného kámoše.

Moje nová škola je mnohem menší. To se mi líbilo. Myslel jsem si, že tam bude přátelské prostředí. Nemohl jsem se víc mýlit. Všichni se na mě hned vrhli,

jen co jsem se objevil ve dveřích, kvůli nejpitomějšímu důvodu na světě.

Ve školním obchůdku, kam jsem si šel vyfasovat novou školní uniformu, neměli moji velikost. No nic, žádný problém, zatím budu nosit to ohavné staré sako. Hm, chyba lávky. Kdybych si vzal šálu Manchesteru United na sraz s partou fanoušků Manchesteru City, vyšlo by to nastejno.

Akorát jsem prošel bránou, když ke mně přiběhla nějaká holka, ukázala na mě a vyštěkla: „Tuhle školu nesnáším. Jsou tam samí namyšlení náfukové.“

„Nejsou –“ začal jsem.

„Myslíte si, že jste lepší než všichni ostatní. A to teda nejste.“

Za chvíli kolem mě stál houf lidí a všichni chtěli vědět, proč se producíruju v uniformě nepřítele. Spousta povyku pro nic. Nejsou snad všechny uniformy stejně ohavné? Jenže tenhle názor v tomhle ústavu zjevně nepřevládal.

Za celý den jsem rozesmál pouze jednoho člověka. Jedna holka si stěžovala kamarádce, že slunce moc pálí.

„Tak na něj nesahej,“ křikl jsem.

Rozesmála se, představila se jako Holly, chodí o ročník výš. „Normálně tu lidi nejsou takhle nepřijemní,“ dodala.

„To nic, moje chyba,“ odpověděl jsem, „jsem tady nový.“